GAUDEAMUS

SVĚTLO

listopad/prosinec 2024

-mak-

Drazí čtenáři,

je nám potěšením představit vám další číslo našeho dvouměsíčníku. Tentokrát se budeme zaobírat tématem světla. K sychravým měsícům, jakými jsou listopad i prosinec, neodmyslitelně patří také myšlenka na světlo, přítomné v našich domovech a v našem očekávání stále kvapněji blížících se Vánoc. Několik pohledů na světlo, ať už zachycených prózou, či poezií, se vám tedy pokusíme na následujících stránkách předvést.

V tomto čísle též naleznete druhou kapitolu příběhu na pokračování, zamyšlení nad literaturou či již v pořadí druhé Podivuhodné výlety historií.

Na závěr bychom vás jako už tradičně rádi pozvali na několik akcí do boskovického Prostoru.

ilustrace: -yp-

Obsah

Plamen naděje	3
Poezie – Ke hvězdám	4
Poezie – Probuzení	5
Vzpomeňme... ale na koho vlastně?	6
Iluze – kapitola druhá	7
Nalezneš přijetí?	12
Podivuhodné výlety historií	13
Pozvání do Prostoru	15

Na tomto čísle se podíleli:

Antonie Geršlová, Martin Kassai, Michal Kassai, Jan Křivánek, Yaroslava Plekhanova a Emílie Slavíčková.

Za studentský tvůrčí spolek Čas: Marie Davidová a Michal Veselý.

-md-

Plamen naděje

Byla tma. Svit luny se prodíral bouřkovými mračny, avšak marně. Uvízl někde tam nahoře, a tak jsem nic neviděl. Tušil jsem jen obrysy nejbližších stromů. Sápal jsem se po nich, když mi ukrutný uragán podlamoval nohy, ale stejně jsem většinou minul. Záchranou mi byla sněhová pokrývka, která ovšem každým okamžikem rostla a snažila se mě uvěznit ve svém mrazivém opojení. Pokaždé jsem vstal a opřel se znovu proti větru. Chlad pronikal do celého mého těla a pokoušel se mě znehybnit. Vzdoroval jsem mu, seč jsem mohl, ale pomalu mi znecitlivěly všechny údy, a přesto jsem tak pronikavě pociťoval, jak mě vločky jako ostří nože drásají do tváří, a po celém těle mne zraňovaly ledové tesáky neviditelného monstra, které mě postupně přežvykovalo a rozmělňovalo, a to včetně mé duše.

Začínal jsem padat čím dál častěji. Nebylo to ovšem vzdouvajícím se větrem, ale ubývajícími silami, nadějí a vůlí. Proč zde nezůstat ležet a nenechat se udusit závějemi? Nač ten vzdor a boj? Věděl jsem, že za úzkým potůčkem je to jen kousek k cíli. Ale jak jsem měl vědět, jestli je přede mnou či za mnou a jestli vůbec kráčím k němu? Vždyť se skrýval pod vrstvou ledu a já ani nemohl zaslechnout jeho tiché zurčení, když ta bouře byla tak ohlušující! Slyšel jsem jen hukot ve svých vlastních uších.

Nemohl jsem uvěřit, že vidím to světlo. Myslel jsem si, že to je jen blud, jenom mžitky před očima, ale vskutku…

Udělal jsem další krok – dlouhý, táhlý, unavený – a bylo to o něco zřetelnější. Plamínek zapomenuté lucerny, která vzdorovala nepřízni počasí stejně jako já. Už jsem se necítil ztracený. Znovu jsem pociťoval naději – další roztřesený krok –, ale také strach. Strach z toho, že selžu teď, když jsem tak blízko, že mi mé tělo vypoví službu a má rodina, až se bouře přežene, mě najde mrtvého jen pár kroků od domova.

Každý krok mě pálil, tam v tom nejmrazivějším dni mého života, ale pokračoval dopředu. Nemohl jsem přece dovolit, aby se ta představa, která rozbolavěla mé srdce, naplnila. A tak jsem to nedovolil!

…

„Ó můj bože," zaúpěla Rozárie, když se ke mně prodrala peřinou sněhu. Ležel jsem na zápraží. Nade mnou svítil ten nezdolný plamen.

„Co ti to udělali!?! Měla jsem takový strach. Slyšíš mě, Evžene?“ Nebyl jsem schopen slova. Jala se mě vytahovat z onoho ledového sevření. „No tak, slyšíš?!“ Měla na krajíčku, ale já jsem ji stejně neslyšel. V hlavě jsem měl stále ozvěnu hukotu bouře. Rozárie mě vzala pod paží, avšak nebyl jsem schopen pocítit ani její jindy něžný dotek. Plakala. Když zabouchla dveře před vánicí, řekla: „Koukej, už jsi doma. Teď už bude určitě všechno dobré.“ Ale já neviděl nic. Byl jsem v jiném světě.

Kráčel jsem temným vlhkým tunelem, na jehož konci byla záře. Byl jsem si jist, že to je nebeská brána. Blížil jsem se k ní krok za krokem, až jich zbývalo jenom pár. V tom jsem se zastavil.

Něco mě volalo. Bylo to teplo a světlo vycházející z opačného konce tunelu. Světlo, vážení, poněkud pozemské a lidské. Tak jsem se vrátil.

-mik-
ilustrace: -mak-

Ke hvězdám

Hvězdy mi každičkou noc nad hlavou
zpívají svoji píseň toulavou
o dálném světle, o dálné záři,
na tmavém nebi, čtu v kalendáři.

Já dívám se zpět, dívám se zpátky,
jak plyne čas, nabírá obrátky.
Světlo v temnotě, v černém vesmíru,
ve všech coulech světlého papíru.

Čas hledět vpřed, čeká nás budoucnost,
nehledět zpět, nehledat minulost.
To je naděje, touha v lepší svět,
k něčemu lepšímu třeba přispět.

Pomáhat slovy, pomáhat skutky
a mít také čas i na dobrůtky.
Splnit si sny, lepším, lepším se stát
jednou třeba i někam vystoupat.

...

„Když něco opravdu chceš,
celý vesmír se spojí,
abys to mohl uskutečnit.“
Paulo Coelho

-jk-

Probuzení

Zkušený střelec nabíjí kuši,
jasným paprskem zasáhne duši.

Namísto krve stékají slzy,
pocit úlevy dorazí brzy.

Šedivé barvy najednou září,
když objeví se úsměv na tváři.

Vyléčené duše rychle se množí,
jasně, když radost je silou boží.

Šípem ze světla rány sám léčí.
Dostane se mu pomoci něčí?

Pomůže někdo střelci s misí,
ať úsměvy všem na tváři visí?

Ať světlo v dnešním temném období
každého z nás třpytivě ozdobí.

-ag-

ilustrace: -yp-

Vzpomeňme…
ale na koho vlastně?

Když je toho na mne za celý den už dost a potřebuji nechat svou mysl odpočinout, chodím do parku nedaleko základní školy. Nedávno tam postavili nový památník z dílny místního sochaře. Jsou to dvě velké zdvižené ruce a uprostřed obelisk s nápisem „Vzpomeňme na ty, kteří neměli štěstí a nemohli se dostat až sem“. Kdo jsou ti, kteří neměli tolik štěstí? Jaké byly jejich příběhy? Občas se tak zamyslím a představuji si je.

Mladého vojáka, kterého poslali do studených zákopů, ze kterých nebylo návratu. Dívku v nejlepších letech, kterou zradilo její tělo a složilo ji na kolena. Chlapce, jehož rodiče si spolu nerozuměli a při řešení svých problémů na něj zapomněli. Nikdo tu pro ně nebyl.

A na co si vlastně stěžuji já? Že jsem dostala špatnou známku z testu? Že kamarádky šly do kina beze mě? Takové malichernosti! Večerem září nasvícený památník světlem, ve které někteří ztratili důvěru. Světlem, které mnohdy dává naději v lepší zítřky. Já své světlo stále neztratila. -mv-

ilustrace: -mak-

Iluze – kapitola druhá

Myšlenky o železné bráně se rozplynuly hned poté, co se mi vnitřní prostor ukázal v celé své kráse. Jedeme po vyštěrkované cestě, která nás vede, hádám, po zdejší hlavní ulici. Je tu několik jednopatrových domků, všechny vypadají úplně stejně. Jejich omítka září bílou barvou, na které nejde najít ani jeden špinavý kousek. Bílá naplno kontrastuje s černými dveřmi, rámy oken, které stavitelé natřeli stejným odstínem černé a s černě natřenými květináči se sazenicemi pestře zbarvených rostlin. Kontrast mezi černou a bílou není nic neobvyklého.

Mnoho panelových domů stálo i v mém rodném městě. Akorát že tyhle vystavěli jako jednopodlažní. V tom trochu připomínají rodinné domky, což je směšné s ohledem na to, jaký názor na ně společnost má. Ale chápu, že uprostřed ničeho vás nikdo soudit nebude.

Dojeli jsme na náměstíčko. Uprostřed stojí fontána a od ní se rozebíhá několik cestiček, které vedou k hlavním vchodům jednotlivých domečků, kterých tu je něco okolo třiceti. Vypnul se motor, máma s tátou se na mě synchronizovaně otočili a usmáli. Zhluboka jsem se nadechla, rozepnula pás a vystoupila. Rodiče už stáli venku, vykládali krabice z kufru, když se ozvalo chraplavé odkašlání.

„Profesore Lucasi, profesorko Emm," pousmál se na mámu a tátu vousatý chlap. Měřil asi tak o půl hlavy víc než já, na sobě měl bílý plášť, pod kterým se skrývala modrá kostkovaná košile. Tu měl ledabyle zastrčenou do hnědých kalhot s páskem. Vypadalo to, že místo toho, aby pásek a břicho spolu žily v symbióze, konal se mezi nimi souboj, který břicho jasně vyhrávalo.

„Vítám vás tu. Po dlouhé cestě jste jistě unaveni, vybalte se a nezapomeňte si odpočinout. Podrobné informace jsme vám již zaslali," při těchto slovech upřel pohled na mě. Jeho letmý pohled ve mně zanechal nedůvěřivý pocit. Další člověk, který si dává velký pozor na to, jaké informace přede mnou říká.

„Profesore Berte," můj táta pokýval hlavou na pozdravení a potřásli si rukama. Hned po něm si s ním podala ruku i máma. „Tohle je Lilly. No tak Lilly, pojď sem a pozdrav pana Berta."

„Dobrý den, profesore Berte." Chtěla jsem svůj první pozdrav pronést pevným hlasem, ale ozvalo se tenoulinké pípnutí. „Dobrý den, slečinko," řekl rázným hlasem Bert.

Teď se mi zadíval do očí na o něco delší dobu. Jako by jeho oči říkaly, že pokud

se opovážím udělat jediný problém, postará se o moji převýchovu. Zajímavé, jak vám člověk může jediným pohledem naznačit své úmysly.
„Dobrá tedy," upřel svoji pozornost opět na rodiče, „zítra ráno se uvidíme." Otočil se a vydal se, kdo ví kam. Bylo zajímavé, že kromě něho jsem nespatřila nikoho dalšího. Copak nikdo není zvědavý na své nové sousedy? „Lilly, vezmi si krabice, půjdeme domů." Domů. Máma to řekla tak přirozeně, ale mně to nešlo přes pusu.
Tohle můj domov nebyl. Zatím ne. Rodiče se vydali na cestu a já je následovala s krabicemi v rukách. Šli asi tak minutu, když táta zacinkal s klíči. Nedošlo mi, že domky jsou od sebe vzdálené jen pár kroků.
V našem novém domku mě nic moc nezaujalo a já podle instrukcí od mámy zamířila po chodbě do posledního pokoje, který teď bude mým novým úkrytem. Krabice jsem odložila a vrátila se pro další. Táta mi se zbylými pomohl, nastal tedy čas na vybalování.
Postel, pracovní stůl a jedna menší skříň se od mého pokoje moc nelišily, a tak jsem si věci umístila stejně. Alespoň mi to bude připomínat domov. Zbylé věci jsem v krabicích zasunula pod postel a rozhodla se Přírodní sektor prozkoumat. A abych hned první den neměla průšvih, u auta mi rodiče udělili povolení, já jim zamávala a vydala se přímo za nosem.

Fontána tvořila střed, od ní vedly čtyři cesty, každá na jinou světovou stranu. Pouze příjezdovou cestu vysypali štěrkem, ostatní vypadaly jako cesty uprostřed lesa, vyšlapané nepřeberným počtem chodidel. Po chvíli se přede mnou objevil poslední dům, za ním se mi naskytl výhled na zalesněnou plochu. Jedna část cesty u tohoto domu končila. Napojovala se na ni druhá, méně vyšlapaná trasa, která se ztrácela mezi stromy. Čas hrál v můj prospěch, a proto jsem se vydala dál.
Čím více se mé kroky přibližovaly k lesu, tím více jsem si začala uvědomovat, jak tichý celý prostor byl.
Daleko od lidí, v srdci přírody, přece nemůže být takové ticho. Samozřejmě, že jsem les ještě nikdy nenavštívila, ale v různých historických zápisech z dob, kdy každý mohl vyjít z domu a před sebou uvidět kousek živé přírody, tehdejší kronikáři psávali o hlučnosti lesních živočichů, ale na náměstí a po cestách, bylo ticho, které se sem příliš nehodilo.
Ale v hlubší části lesa konečně zazněly zvuky, které mi byly povědomé. Můj první

koncert naživo. Znala jsem jej pouze z nahrávek, které zpestřovaly výuku na škole. Nedokázala jsem se zastavit, poháněla mě nadšenost ze všeho, co bylo kolem mě, a tak se přede mnou objevilo jezírko, které ohraničovalo konec cesty. Voda byla průzračná, uviděla jsem pár ryb, na hladině plavaly zatoulané listy. Stejně jako okolo cesty rostly pouze stromy, tak i celé jezírko lemovaly husté jehličnany. Sem tam jsem ale zahlédla i listnáč. Na druhé straně ležel balvan. Sloužil asi jako provizorní lavička. Hned za ním rostl mohutný strom, jeho kůru pokrývaly houby a jeho větve se tyčily do obrovské výšky.

Nemusela jsem se dlouho rozhodovat a už jsem si razila cestu, abych se posadila na onen balvan. Po pár krocích jsem zaregistrovala pohyb. Srdce mi poskočilo, ale když se silueta přiblížila a sedla si na kámen, z nepochopitelného důvodu se mi ulevilo. O sekundu později si mě jeho oči měřily od hlavy až k patě. Na malinkou chvíli se naše pohledy střetly. Měl jasně zářící zelené oči, hnědé vlasy a kostkovanou košili. Modrou kostkovanou košili, která se až nepříjemně moc podobala té, co měl na sobě Bert.

Zaváhala jsem. Znají se? Kluk již svoji analýzu mé maličkosti dokončil a z úšklebku, který se vlnil na jeho tváři, se na malý okamžik stal úsměv. Nebo něco, co se úsměvu dost podobalo. Pak se ovšem objevil opět ten úšklebek.

„Ahoj, Lilly," pronesl hlubokým hlasem. Na to, že jsem ještě před chvílí pocítila úlevu, má mysl už dávno zapomněla. Celým tělem mi projel mráz. Odkud zná mé jméno?

„Myslel jsem si, že ti to bude trvat déle. Překvapivé." Pousmál se nad něčím, co mi bylo naprosto cizí. Mé nohy ještě stále vyšlapávaly důlek na tom stejném místě, bez myšlenky na pohyb. Stáli jsme tu jen my dva, nikdo jiný.

Nemohl být víc jak o dva roky starší než já a švy na jeho košili nerupaly pod velkým množstvím svalů, takže hrozící nakládačka opustila seznam možností, které se tu mohly odehrát. Nespouštěla jsem z něho oči, nasadila neutrální výraz a udělala krok vpřed. A on se jen tak rozesmál.

Podívala jsem se mu přímo do očí, ani jsem se nesnažila zamaskovat svoji nechápavost, která se mísila s překvapením.

„Co je?" ujal se rozhovoru můj naštvaný hlas. Ten jeho smích, jeho úšklebek, jeho opovrhující pohled mě nepopsatelně vytáčel.

„Lilly, Lilly, Lilly, copak tebe neučili slušným mravům?" Z očí mu vyprchaly poslední jiskřičky pobavení a opět se mu pusa zkřivila do úšklebku.

„Neumíš zdravit? A co ten výraz," zakroutil hlavou, „nevíš, že vřelý pohled je zá-

kladem každé konverzace?“ „Ty máš co říkat. Copak své emocionální výkyvy předvádíš před každým cizím člověkem?“ To sedlo.
„Cizí?“ tentokrát se díval pronikavěji. Něco hledal, ale asi marně. „Tady nic cizího nenajdeš. Všichni se mezi sebou znají, každý je na každého napojený. Všichni všechno ví, zdá se, že jen tebe znalost obchází obloukem. Ale neboj, do pár dní poznáš pravou tvář Přírodního sektoru. A nejen jeho. Dávej na sebe pozor, slabá myška gepardovi neuteče.“
Naposledy se naše pohledy střetly. Chtěla jsem se ptát. Co má tohle všechno znamenat? Co mi mělo trvat déle? O jaké tváři zatím nevím? Odkud zná mé jméno? Myslel vážně poukázání na fakt, že pouze ke mně se nedostává dostatek informací?
To, že jsou na sebe všichni napojení, také nevyznělo příliš dobře, ne, když to pronesl tak opovrhujícím tónem. On něco ví a je ochotný mluvit. Teda aspoň trochu. Jenže když mé oči opět zapátraly po těch jeho, jednoduše zmizely. Ať už jsem se rozhlížela jakkoli pečlivě, zkoumala cestu, kámen i strom, jeho přítomnost opustila les. Na útěk měl jen pár sekund, nemohl přece zmizet daleko.
Ale na jediné cestě, která zde vedla, se on rozhodně nenacházel. Jestli tu ale žil už delší dobu, mohl si vytvořit své vlastní zkratky, co mu poskytovaly dokonalou příležitost, jak nenápadně zmizet. Prostoru tu na to bylo celkem dost.
Trochu jsem znervózněla, protože pokud je tu další člověk jako on, mohl by mě právě teď pozorovat, aniž bych ho zaregistrovala. Z poklidného místa u jezírka se stalo místo zastřené tajemstvím.
Stejně jako centrum a stejně jako práce, kterou tu rodiče mají dělat. Díky tomuto krátkému rozhovoru ve mně začalo klíčit semínko nedůvěřivosti. Nemusela jsem se přesvědčovat dvakrát, aby mé nohy nastavily směr k novému domu. Neběžela jsem, ale zároveň se nedalo říct, že bych šla vycházkovou chůzí.

Auto stálo pořád v blízkosti fontány, ale rodiče už odešli. Když jsem sáhla na domovní kliku, dveře se bez námahy otevřely.
Jaké štěstí, protože klíče rozhodně nepatřily k předmětům, které se právě nacházely v mé kapse. Mamka už chystala oběd. Jídlo mi opravdu bodne. Dřevěný stůl se čtyřmi židlemi táta obsadil jako první. Máma si sedla vedle něj a já naproti ní. Každý si nabral pořádnou porci jídla.
„Příroda je tu opravdu nádherná. Viděla jsem i jezírko kousek od hlavní silnice. Tam jsem narazila na nečekanou osobu,“ při vzpomínce na něho se mi na kůži

objevila husina. „Opravdu?“ přidala se do toho máma, „A jak se jmenoval?“
Jak se jmenoval? Až teď mi došlo, že vlastně neznám jeho jméno. Nemá žádné právo mi něco říkat o pravidlech etikety.
„No, to já vlastně ani nevím. Bylo to jen letmé pozdravení.“ Rodiče nemuseli vědět o všem, co mi řekl. Vždyť ani já sama nechápala význam skrytý za jeho slovy.
„Vidíš, zlato, já ti říkala, že to tady bude úžasné!“ zvolala máma a táta ji s úsměvem políbil na tvář. Po zbytek dne jsem si uklízela v pokoji, až se čistotou jen blýskal. Alespoň nějaké pozitivum mezi všemi těmi nepříjemnostmi.
Další den mě z postele dostalo zvonění budíku. Čtvrt na jedenáct. Nedalo se to považovat za ráno, ale zatím jsem neměla žádné plány a více spánku rozhodně neuškodí. Vyšla jsem ven z pokoje, když mé oči zaregistrovaly na lince vzkaz od rodičů napsaný na žlutém papírku.
Nechtěli mě budit, když ráno odcházeli do práce, tak mi tu nechali informace o jídelně, kde se vydávají všechna jídla. Snídaně už dávno proběhla, ale oběd se měl podávat za hodinu a čtvrt. Na mé první jídlo v Přírodním sektoru jsem ze sebe chtěla udělat slušně vypadajícího člověka, a tak jsem se pustila do práce.

Jídelna se nenacházela v obytné části. Mé ruce držely digitální mapu sektoru, která mi potvrdila moje domněnky. Hlavní silnici jsem už znala, stejně tak les a jezírko, které se ukrývalo za ním. Podle mapy vedla k jezírku pouze jedna cesta, vytvořil si tedy vlastní zkratky? Nicméně cesta k jídelně mířila opačným směrem než ta k lesu. Když jsem se na to tak dívala, mapa byla symetrická. Jezírko bylo od domů vzdáleno stejně, jako jídelna. Znamenalo to, že na konci třetí cesty musí také stát nějaká stavba. A ano, stály tu Nulté laboratoře.
Tak počkat, souvisí to nějak s primárními, sekundárními nebo terciárními laboratořemi? Nikdy jsem o nich neslyšela, ale dávalo by to smysl. Tato budova byla nejrozsáhlejší. Po obědě mám jasný úkol. Prozkoumat tam, co se dá.
Teď už mi ale neúprosně kručelo v břiše, naštěstí se po pár metrech vynořila budova. Nepřekvapivě jednopodlažní, laděná do černé a bílé, ale o hodně větší. Když jsem prošla dveřmi, dolehl ke mně hluk. Přede mnou bylo několik stolů s židlemi, většina z nich obsazená. Na jeden okamžik jako by se všechny oči dívaly na mě. Pak se ale zvuk povídání opět rozeběhl na plné obrátky a já zamířila výdejně jídla. S tácem jsem se snažila mezi všemi těmi lidmi najít známé obličeje.
Hledala jsem rodiče, zároveň však i kluka od jezírka. Chtěla jsem se dozvědět víc,

ale tady se nenacházel. Ani moji rodiče. Usedla jsem k prázdnému stolu a vychutnávala si oběd.
V obytné části jsem nikoho nepotkala, ale zde se to lidmi jen hemžilo. Nejspíš tady všichni pracují na tom výzkumu. Od rodičů jsem moc dobře věděla, že se nezastaví od rána až do večera. Tady to platilo nejspíš taky. Oběd znamenal propustku od nekonečných hodin strávených v laboratořích.
Po delším pozorování, mě zarazilo, že každý přítomný má pod bílým pláštěm modrou kostkovanou košili. Jediným kloudným vysvětlením bylo to, že právě tato košile je součástí jejich úborů. Tak nějak mě to uklidnilo, protože to znamenalo, že ten kluk tu musí pracovat taky. Další důvod navštívit Nulté laboratoře.

A tak po mé kroky po obědě směřovaly podle mapy právě tam. Jenže když jsem konečně dorazila k cíli, spadla mi brada až ke kolenům.

-ag-

Unikla vám předešlá kapitola příběhu?
Žádný strach, máte ji stále k dispozici. Tento odkaz vás k ní zavede.

Nalezneš přijetí?

Zaobíráme-li se světlem, patří k jakési lidské přirozenosti představit si jej v kontrastu s temnotou. Právě o to půjde také na následujících řádcích, kde se opět máte možnost setkat s literárním doporučením, přičemž tu půjde právě o knihu svou povahou ne zcela přímočaře plnou světla a radosti. Zabývat se budeme románem *Rozložíš paměť* od českého autora Marka Torčíka.
Tato kniha přináší svědectví hned o několika temných skutečnostech, které potkávají hlavní postavu (román je psán jako autofikce – autor se při psaní opírá o své vlastní zážitky, nezachycuje je ale úplně přesně, jak se staly) a celou její rodi-

nu napříč krušnými časy jejího vyrůstání. Autor se velmi citlivě a zároveň živě dotýká témat jako alkoholismus, chudoba a industriální prostředí, šikana nebo homofobie.

Vše je pak zprostředkováno pomocí dvou časových linií – jedna vykresluje vzpomínky na rok 2007, druhá zasazuje vypravování do doby nám bližší, a to do roku 2021. Každá z nich zde hraje svou roli a spoluutváří dojem, že čtenář má skrze řádky této knihy možnost na chvíli prohlédnout do něčí paměti. Vzpomínky se skládají zdánlivě nahodile, na základě asociací, a my těmito osudy postupně

procházíme jako návštěvníci v cizí mysli. Naléhavost textu pak dodává také to, že je psaný v poměrně netypické du-formě. Plynutí času člověk náhle vnímá očima někoho, kdo v sobě stále naráží na odrazy těch, kteří mu ublížili, a poznává, jak může být těžké i po letech zapomenout. Slova dávají možnost vyjádřit bolest, ale i bolest často působit. Obrátit se ke světlu je i přesto možné, jak také naznačují pasáže z dob před třemi lety. Společnost se proměňuje a v mnohém nakonec nemusíme být sami.

ilustrace: -es- -md-

Podivuhodné výlety historií

Dnešní téma: (Ne)známí „z Boskovic“

Procházíme kolem nich každý den, většinou si jich ovšem ani nevšimneme. Když jsme v nějakém městě poprvé, tak právě od nich nemůžeme odtrhnout oči. O čem je řeč? Ne, nemám teď na mysli různé budovy s mnohdy spletitou historií, ale cedule s názvy ulic. Komu se těmito názvy snažíme vzdát hold a měly tyto osobnosti nějakou spojitost s naším městem?

Boženu Němcovou, T. G. Masaryka, Františka Palackého či ptáčníka Velena všichni známe, proto bych nyní rád připomněl osoby méně proslulé, ale pro rozvoj našeho města neméně významné.

Plačkova

Abraham Placzek byl židovský učenec narozený roku 1799 v Přerově. Zde se v roce 1830 stal rabínem a tuto funkci zde zastával čtyři roky. Poté přesídlil do Hranic, kde strávil dalších šest let.

V Hranicích v té době výrazně rostl počet židovských obyvatel, což bylo předpokladem pro postupné prolamování hranic ghetta. Odsud se přemístil do Boskovic, kde působil jako rabín až do své smrti. Zároveň byl v roce 1851 jmenován zemským rabínem na Moravě, proto musel přemístit úřad rabinátu z Mikulova do Boskovic, aby mohl zastávat povinnosti obou rabinátů.

Zároveň v Boskovicích založil i ješivu – židovskou školu vyššího vzdělaní určenou pro studium Talmudu a náboženského práva.

Otakara Chlupa

Otokar Chlup (proti předpokladu: ne Otakar Chlup) byl boskovický rodák, vysokoškolský pedagog a vědec v oboru pedagogiky.

Vědecké činnosti se začal věnovat po první světové válce, v meziválečném období se podílel na reformách českého školství. V roce 1946 se stal prvním děkanem Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy.

Slovákova

P. Alois Slovák (celým jménem Alois Dominik Slovák), který se také narodil v Boskovicích, byl katolický kněz, jezuita a iniciátor stavby Mohyly míru. Zajímal se o období napoleonských válek a napsal o nich řadu odborných publikací.

náměstí Dr. Snětiny

MUDr. Karel Snětina působil jako lékař, amatérský archeolog a zakladatel Muzejního spolku a muzea v Boskovicích. Spolu s PhMr. Františkem Lipkou se podíleli na mnoha archeologických výzkumech na území Boskovické brázdy.

Chtěli byste, aby se v Podivuhodných výletech objevilo vaše oblíbené téma? Pošlete mi své náměty na email michal.vesely.2023@gymbos.net nebo si mě „odchytněte" ve třídě 2.B.

-mv-

Pozvání do Prostoru

Drazí čtenáři, rádi bychom vás tímto článkem navnadili na některé z nejbližších akcí kulturního a komunitního centra Prostor v Boskovicích. Věříme, že ačkoliv se čas do konce roku krátí, určitě se v Prostoru bude možné kulturně obohatit, a to z různých zdrojů.

čtvrtek 19. 12. 19:00 – Vánoční Jazz jam #16
Možná ve shonu vánočních příprav bude poslední jazzový jam tohoto roku přesně to pravé pro navození předvánoční pohody. Přijďte si zahrát, zazpívat nebo se jen zaposlouchat do tradičního jazzu. Hostem bude brněnský saxofonista Milan Váša!
Vstupné dobrovolné.

pátek 27. 12. 18:30 – Němý film: Häxan: Čarodějnictví v průběhu věků / Živá hudba: Prezident Lourajder
Projekce filmu *Čarodějnictví v průběhu věků* (*Häxan*) s živým hudebním doprovodem DJe Prezidenta Lourajdera pořádaná ve spolupráci s kinem Boskovice.
Vstupné: 140,- Kč.

Všechny informace o akcích jsme čerpali z adresy www.prostor.wtf. Zde naleznete i jejich aktuální a kompletní výčet.

Také byste se rádi připojili k redakci studentského časopisu?

Jsme otevřeni všem novým tvářím! Máte-li zálibu v psaní, čtení, kreslení či grafice, neváhejte se nám ozvat a přidat se do redakce. Budeme moc rádi za každou novou duši, která by se ráda věnovala kreativní činnosti!
Máte-li i jakékoliv jiné návrhy či připomínky, nebo byste jen rádi byli v obraze, co se zrovna chystá, obraťte se na nás na našem instagramu: gaudeamus_gymbos.

-md-

SVĚTLO - to není jen to, co svítí - světlo je naděje, esence života, božská pravda - ZJEVENÍ
Z toho mě úplně zamrazilo, to bylo tak hluboké!
Jak se k tomu světlu dostanu?
Co mám dělat?
Musíš se připojit k VESMÍRU, otevřít svoji mysl a ...
A najít SVĚTLO v sobě
A nebo prostě jen stiskneme vypínač
HM..
To mě nena-padlo

-jk-